

Három apokrif

1. Mária Magdolna

Kétezer esztendeje várok reád, Uram.

Hajamat ha kibontanám, immár a pokol fenekéig érne.

Ó, jaj, ha egyszer, mint harangkötelet, megrángatja a Sátán!

Oly kínok zendülnek meg bennem, hangom kiveri

a holtakat a földből, az elrejtett ezüstpénz

sírából, mint csillagköd, szétfröccsen az Űrbe.

Fekete szoknyás harangodat, Uram, inkább repessz meg!

Mert megreped a Föld szíve, ha én megkondulok.

De nem hallgatsz reám, elfordult éntőlem a Te

orcád, mint írásos felére perdült pénzdarab;

és vésete kibetűzhetetlen – akár a telihold

a hajnal párájában, csak homálylik...

Templomod küszöbén várok reád, Uram, és kétezer

esztendőm virradatain öt sebed pírja átszivárog.

2. Izolda levele

Nem mehetek ma Trisztán nem lehet

Most lázasodott be a kisfiam

Fiunk hisz szinte biztosan tied

Ne sírna úgy rohannék boldogan

Holnap se jó az Marke napja rég

Ilyenkor fürdik kölnit szór magára

Ha e napon se hálnék véle még

Igazolást találna gyanujára

Holnaputánra a burgund követ

Jelentkezett be megsúgták királya

Küld nékem egy csodás rubinkövet

Ügyelnem kell a diplomáciára

Három nap múlva akkor lesz a bál

Nem mehetek foglalt minden napom
De hidd el nékem is sajog sebed
Futok hozzád amint lesz alkalom
És akkor akkor meghalok veled

Marina
Cvetajeva és
Hervay Gizella
emlékének

([Baka István Összegyűjtött versek](#) című kötetéből)